

... GALAMBTÓL VEZETVE ... (Lásd a 442. lapon.)

XLV. kötet, 27. szám. **Ara** negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. **Megjelen minden vasárnap** 16 oldalon. 1893. december 31-én.

Forgó Bácsi Könyvtára.

Minden kötet ára színes képpel kötve 80 kr.

- VI. Bertl és Bertl.
- VII. Az Aranyhegy és a Kolibri madár.
- VIII. Matyi és Petti v. az élet a Korálszigeten.
- IX. Tündérmesék.
- X. Két Karácsonyestl és egyéb elbeszélések.

henaem-épület.
esten.

ARANY-ORSZÁG UTJA.

— Mese képekkel. —

(Vége.)

BENCZI meg is tette nagy hirtelen. Az volt biz' a, semmi kétség: hatalmas korbács. Hogy mire való, azon Benczinek nem is kellett sokáig gondolkoznia, mindjárt tudhatta és egészen elképedt bele. Vig Dani pedig így szólt:

— No lásd! Tudtam én, mert magam is így jártam. Csak hogy volt ám eszem! Nem mentem odáig, hanem itt szépen letértem a kellemesebb tájékra, ahol nem korbáccsal, hanem jó csemegével traktálnak. Na, ne légy oktondi, hanem jöjj velem, azt a hitvány korbácsot pedig dobd el.

— Igen, de megígértem... azaz... ha nem éppen ígértem is, de az a jó öreg azt hiszi, hogy oda megyek... úgy indultam.

— Ugyan legyen eszed! Talán jobb szeretsz verést kapni és szűkösen élni, fát vágni, csizmát tisztítani, dideregni, szolgának lenni egy mogorva vén ember mellett, mint vigan mulatni szép kastélyban, örökké virágos kertben, lakomázni, gond nélkül játszani jó pajtásokkal? Jaj de bolond volnál, hahaha!

Benczi maga is olyan formát gondolt, hogy aligha nem bolondság, ha a roszabikat választja. Már meg is mozdította a karját, hogy eldobja azt a veszedelmes korbácsot. Hanem egy kicsit még küzdött magával. Arra gondolt, hogy mikor Rózsikával együtt vándoroltak, Rózsika soha sem kapott rajta, hogy a könnyebbnek, kellemesebbnek látszó utra térjen — s eddig már bizonyosan ott van a mama karjai közt. S bucsuzáskor azt tanácsolta, hogy

e példát kövesse. Persze... nem igen tudhatta, hogy ilyen korbácsos multság is kerül sorra. Ámbár igaz, hogy megérdemelte a büntetést... azt pedig tudta, hogy derekabb dolog elszenvetni a büntetést és aztán jó célhoz jutni, mint tovább haladni a rossz ösvényen.

Amint Benczi, régóta most először, igazán helyesen kezdett gondolkozni, csodásan növekedett az ereje és bátorsága. Egy uttal pedig azt látta, hogy az a vig pajtás egyre boszusabb, gyűlöletesebb pilantásokat vet rá: mintha kitalálta volna a gondolatait és ezek nem volnának inyére. Egyszerre csak, hirtelen elhatározással, így szólt Benczike:

— Szeretek vigan lenni, játszani, csemegézni, de a célom most mégis leginkább az, hogy jó szüleimhez, kedves testvéreimhez jussak. Rég ott lehetnék, ha mindjárt induláskor hallgatok a testvér-bátyámra, vagy legalább azután később Rózsikára. Nem tettem s az lett belőle, hogy most itt vergődöm. Most jó öregek mutattak utat, ezt próbálom meg, akár milyen keserves. Bebizonyítom, hogy játék és multság kedveért nem feledkezem meg azokról, akiket szeretek; pedig ha veled mennék, ki tudja, eljutnék-e hozzájuk? Nem megyek veled, megyek a nehéz, meredek úton!

S amint Bencze ezt mondta, valami furcsát látott, vagyis inkább — végre nem látott; az a vig Dani mind inkább halványult, vékonyodott, össze zsugorodott és végre eltűnt, mint a köd. És eltűnt a zöld erdő is. Bencze megint csak a jeges, havas úton állt.

— Lám, hogy ez valami gonosz csábítás volt! szólt magában. De jó, hogy nem hallgattam rá! Most már csak előre!

Tovább ment, de bizony nem igen szaporán haladt a sikos uton. Közben be is esteledett, csikorgó hideg lett s még jó szerencse, hogy a hold világított. Így nem tévedhetett el. Nagy sokára, már jó késő éjjel, végre a hegy tövéhez ért s megpillantotta a házat, melynek ablakából gyertyafény világított.

Mikor az ajtóhoz ért, mi tagadás benne, ugyan csak dobogott a szive és ujra habozott. Ha belép — nem igen menekülhet többé. Pedig rossz világ lesz oda benn!

— Mindegy! Ha már itt vagyok, be is megyek. Gyalogoltam, hóban-fagyban jártam, majd holtra fáradtam, hogy ide juszak. Most már elszenvedem a többit is, csak aztán jóra vezessen.

És benyitott. Egyszerű, de barátságos szobába lépett. Galamb-ősz haju és szakállu, száz ránczos képü öreg ember ült ott a kályhánál s komoly, de nem éppen barátságosan tekintettel fogadta.

— No, megjöttél végre! Sokáig vártál magadra!

— Ó... kérem szépen... olyan nehéz a sikos, havas uton járni... és nagyon fájtam, elfáradtam...

— Meghiszem. Hozzám nem lehet könnyen eljutni. És rendesen nem is szivesen jön, aki jön. De úgy látom, hoztál is valamit. A fiam küldi?

— I... igen.

— Az rossz jel rád nézve, barátcskám. Tudod-e, mi az, amit hoztál és mire való, kinek való?

— Tu... tudom! nyögte ki Bencze nagy sohajtással.

— Tudod és mégis eljöttél, elhoztad? Persze, persze, nem tehetted egyebet, ha

már künn voltál a havas, hideg éjszakában. Ugy gondolom, ha utközben valami szép meleg tájéokra tévedtél volna, ahol vig pajtások várnak, inkább oda sétálsz.

— Ó nem... igazán nem! Találkoztam egy vig fiuval, nagyon hívogató, de nem mentem.

— Ugy? Találkoztál a vig Danival, láttad a zöld ligetet? És mégis ide jöttél, pedig tudtad, mi vár itt? Hm! Ezt szeretem. Ezért megengedem, hogy ide ülj a kályha mellé és melegedjél. Adok egy kis meleg tejet is és hozzá kenyeret. Tudom, nem csak fázol, hanem éhes is vagy.

— Igen... de mégis... ha már megköll lenni... inkább... ez az ízé... amit hoztam...

— Szeretnél mentül előbb túl esni a büntetésen? Az most még nem lehet, barátcskám. Én mindig csak alapos megfontolás után osztom ki mindenkinek a jutalmát egészen érdeme szerint. A te dolgodon valamicskét változtatott az, hogy hűségesen eljöttél ide, beléptél a házamba, ámbar tudtad, hogy mi vár itt és ámbar utközben kellemesebb helyre hívogattak. Most hát egyelőre félre tesszük a korbácsot ide a sarokba. Megtaláljuk ott holnap reggel is. Addig már tudni fogom az igazi okát, mi hozott téged ide: igazi, őszinte jó elhatározás-e, vagy pedig csak pusztá daczosság, hogy megmutasd, milyen konokul tudsz te szembe szállni.

— Ó, kérem, én igazán...

— Ne szólj semmit. Én ugy is megtudom a legtitkosabb gondolatodat. Edd meg a vacsorádat, aztán nyiss be ide a szomszéd szobába és feküdjél le. Ne félj, nem leszel ott fogva: ajtó nyílik onnan a szabadba és akár odább is sétálhatsz, amikor tet-

szik, ha nem bizol benne, hogy kedvező lesz rád nézve, amit rólad reggelig megtudok.

Benczike szó nélkül engedelmeskedett, átment a szomszéd szobába és lefeküdt.

Nagyon fáradt volt az egész napi vándorlás, a sok didergés, ijedezés után; de azért mégsem tudott egy-könnyen elaludni.

Nagy szöveget ütött a fejébe az a furcsa állapot, melybe itt belejutott.

— Ez a vén ember nem hiszi, hogy jó szántomból jöttem... ez már nem igazság! Én most már igazán rá szántam magamat, hogy minden bajt, szenvedést elviselek, ha ennek az árán juthatok el jó szüleimhez, testvéreimhez. És most még el sem hiszik!... reggel megkorbácsolnak és utoljára is talán nem segítnek meg, hogy eljussak Aranyországba!

Boszusan ugrott ki az ágyból.

— Akkor minek is szenvedjem el a büntetést? Inkább odább vándorlok... ott az ajtó.

De megint csak vissza feküdt.

— Nem! Nem megyek el. Azt mondta az öreg, hogy reggelre tudni fogja a legtitkosabb gondolatomat is. No, ha tudja,

akkor talán igazságos is lesz... azt a büntetést ha rám méri, nem baj, azt még előbb szereztem, mikor még nem gondoltam meg jól a dolgaimat. S talán ha türelmesen kiállom, ez az öreg mégis ad valami jó tanácsot. Nem látszik rossz embernek, elég nyájasan fogadott. Az én lelki-ismertem tiszta és nyugodt, nincs miért megszöknöm. Ha nem jó ember — majd megszökhettem akkor is, mikor már meggyőződtem róla.

Ezzel aztán el is aludt.

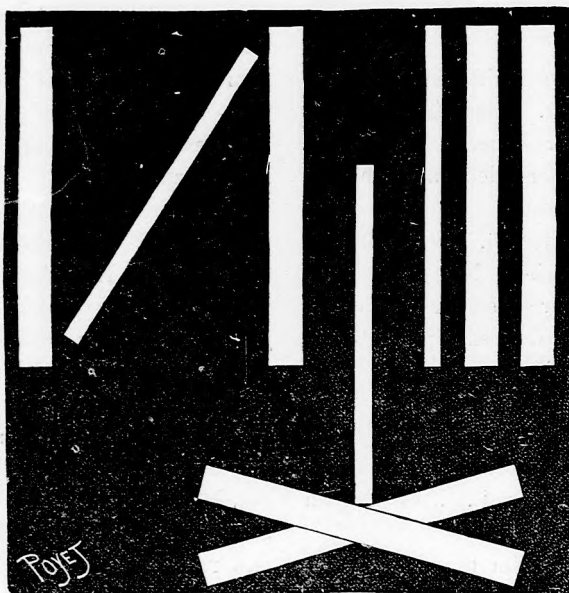
A reggeli nap már beragyogott az ablakon, mikor Benczike fölébredt. Még pedig arra ébredt, hogy a nevéen szólította valaki. Fölpillantott s az öreget látta ott az ágya mellett.

— Benczi fiam, ideje fölkelni. Tudod, egy kis számadásunk van elintézni való.

— Igenis, tudom, szólott Benczi s gyorsan felöltözött. De ugy-e, ha elszenvedtem a büntetést, akkor aztán megsegít egy kicsit, hogy eljussak szüleimhez és testvéreimhez?

— Majd meglátjuk, majd meglátjuk. Először is a büntetés dolgát intézzük el.

A CSALÉKONY LÁTSZAT.

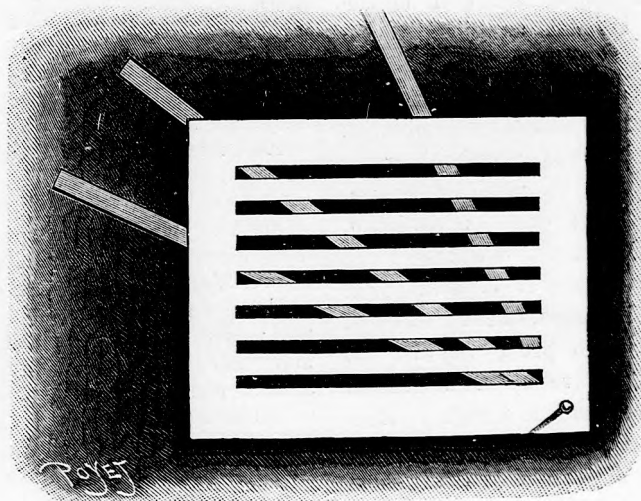
A HÁROM SZALAG. (Lásd a 442. lapon.)

A büntetést bizony sokszorosan megérdemelted előbbi viseleteddel, mert önző, könynyelmű, engedetlen voltál; szüleidről, testvéreidről a magad mulatsága kedvéért annyira megfélekedtél, hogy csak gondot és bánatot okoztál mindenkinek, aki szeret. Tudom én ezt mind; de azt is tudom, hogy végre magadba szálltál és a nehéz, terhes, de jó utra tértél. Az éjjel is küzdöttél

még a csábitással, de győztél. Én pedig nem büntetem azt, aki megtért, megjavult. Ne félj tehát, a korbácsot már vissza küldtem oda, ahonnan hoztad. Én Aranyország böles királyának egyik bírása vagyok és királyom nevében megbocsátok neked.

Benczike könyezett az örömtől és meghatottságtól. Oda lépett az öreghez és megcsókolta a kezét.

A CSALÉKONY LÁTSZAT.

A SZALAG A RÁCS MÖGÖTT. (Lásd a 443. lapon.)

— Köszönöm, köszönöm . . . ennyi jó-ságot nem is érdemeltem. De ó, ha a böles király megbocsátott, akkor, ugy-e, meg fogja engedni, hogy egyszer valamikor mégis eljussak oda az országába, az én kedves szüleimhez?

— Már ott is vagy, fiam, szólt az öreg mosolyogva. Az én házam a határon áll s aki a tél országa felőli ajtón lép be,

aztán itt nálam is megállja a próbát, ezen a másik ajtón már boldog Aranyországba lép ki. Te megtisztult szívvel estél át a próbán, — menj fiam, várnak!

Nem csoda, ha eleinte azt hitte, hogy csak álmodik, vagy hogy újra gonosz varázslat incselkedik vele. De mikor aztán az öregnek komoly, jóságos arczára nézett, csakhamar megnyugodott, sőt örvendezve

ugrott az öreg nyakába, megcsókolta és fölkiáltott:

— Igazán? Igazán végére értem a veszedelemnek, kísértéseknek? Igazán eljuttok szerettemhez? Ó milyen boldog leszek!

Az öreg minden válasz helyett kézen fogta és kivezette az ajtó elé. Benczi nagy csodálkozására, nem fagyos, havas tájat talált itt, minőben tegnap gázolt. Enyhe tavaszi légengett körülte, virág nyílt mindenfelé, madarak zengtek a lombos fákon — derült, mosolygó boldogság áradt el minden. És amint kiléptek az ajtón, turbékoló galamb röppent a Benczi feje fölé. Az öreg pedig így szólt:

— Ime, a béke és szeretet galambja, ez lesz utmutatód. Ahol ez a galamb rátalál a párjára, ott te is rátalálsz azokra, akiket szeretsz. Indulj ezen az ösvényen, nem fogsz eltévedni. Isten veled!

Benczi hálásan bucsuzott el és szaporán megindult. Sokáig ment, de fáradtságot nem érzett, a galamb pedig folyvást ott repült fölötte. Egyszerre aztán a galamb a rendesnél is hangosabban turbékol, Benczi pedig még hangosabban kiáltott föl örömeiben: a virágos ösvényen szemközt jött Rózsika és Ibolya, szintén galambtól vezetve. (Lásd a képet a czimlapon.)

A következő pillanatban már egymás karjaiban voltak a testvérek és sirtak is, nevettek is örömeikben.

— Jaj, te kedves jó Benczikém! Csak hogy szerencsésen megérkeztél! Mamánk küldött elédbe, ő már tudta, hogy megtaláltad a jó utat.

— Meg, de csak mert a te jó tanácsodat követtem, a magam öröme helyett a szeretet szavára hallgattam és nem riad-

tam vissza a bajtól, szenvedéstől sem! Most már vezess gyorsan kedves jó szüleinkhez.

Alig pár percz múlva oda értek szüleik szép házába. Ott aztán volt nagy öröm és vigasság és azóta is mindig boldogan éltek s még ma is úgy élnének, ha már régen meg nem haltak volna.

A CSALÉKONY LÁTSZAT.

(Képekkel 410. és 441. lapokon.)

MEGESETT már sok emberen, rajtam is, alkalmasint közületek is egyik-másikon, hogy nagyon erősködött, bizonykodott valami mellett, mondván:

— De ugy van! Olyan! A saját szemimmal láttam!

És azután mégis az derül ki hogy nem ugy van, amint láttuk. Vagyis, amint látni véltük.

Mert nagyon sokszor megesik, hogy valamely tárgy nem egészen olyan, amilyennek látjuk. Vagyis: a szemünk csalódik.

Ezt sokféle kísérlettel lehet bebizonyítani; és ilyen két kísérletet mutatok be a mai két rajzban. Könnyen elkészítheti akárki, mert egyszerű papirosból való mind a kettő. Mulatságul is szolgál, egy uttal pedig arra, hogy kipróbáljuk, van-e egyik vagy másik ismerősünknek biztos szem-mértéke.

A három szalagos kísérletéhez (Lásd a képet a 440. lapon.) csak egy iv papirosra és ollóra van szükségünk. A papirosból két egészen egyenlő hosszúságú és szélességű szalagot vágunk. A szélességök legyen pl. öt centiméter. Aztán vágunk egy harmadik szalagot, mely éppen olyan hosszú, de csak felényi, az az $2\frac{1}{2}$ centiméter széles.

Ha a két széles szalagot az asztalon keresztbe vetjük egymáson, a középkönel pedig oda fektetjük a keskenyebb szalagot, (miként a rajzon az alsó ábra mutatja) s aztán megmutatjuk valakinek, aki járát-

lán ebben a dologban: — bizonyos, hogy erősen fogja vitatni, hogy a vékony szalag sokkal hosszabb. Ellenben ha a szalagokat úgy helyezük el, miként a rajzon a felső baloldali ábra mutatja, akkor meg azt fogja vitatni, hogy a szélesebb szalagok hosszabbak. Mikor végre a szalagokat párhuzamosan egymás mellé helyezük, meggyőződik, hogy mind a három egészen egyforma hosszú és csak a szerint, amint elhelyeztük, látszik hol az egyik, hol a másik hosszabbnak. Tehát szemünk, bár tisztán látott, mégis csalódott.

A szalag a rács mögött. Ez a második kísérlet (Lásd a képet a 441. lapon.) még sokkal feltünőbbben bizonyítja, hogy a szemünk néha mennyire nem akarja úgy látni az előtte levő tárgyat, amint az igazán van.

Ehhez a kísérlethez nagyobb darab kemény, fehér papírost (kartont) veszünk és olyan rácsosra vagdaljuk ki, mint a rajz mutatja.

A megmaradó kereszt-szalagok is, az üres kivágott részek is körülbelül $1\frac{1}{2}$ —2 centiméternyi szélesek legyenek. Azután szintén kemény papírosból hosszú egyenes szalagot vágunk, még pedig szögmérővel, vonalzóval igen pontosan kimérve, hogy tökéletesen egyenes és egyenközi legyen. E szalagot egyik végénél fogva erős gombostűvel vagy vékony szögecskével a rácsos papíros egyik alsó sarkához úgy erősítjük oda, hogy a szalag föl és le mozgatható legyen.

Ha ezt a rácsos papírost olyképp mutatjuk valakinek, hogy az oda tűzött hosszú egyenes szalag a hátsó lapra esik és ha e szalagot lehajlítjuk a rácszatnak a közepe tájáig, akkor a néző, aki ezt a dolgot nem ismeri, nem fogja elhinni, hogy egyenes szalag nyulik ott végig a rácszat hátán. A réseken át csak egy-egy része látszik a szalagnak és, mint a rajz is mutatja, nehéz elhinni, hogy az egyes részek egyenes vonalban vannak egymással. Mint ha mind-egyik részecske más-más irányban emelkednék. Ha a szalagot följebb toljuk a rács sarkáig, akkor a néző már kételkedni kezd, de még ekkor sem látja egyenesnek;

csak ha a szalag már majdnem merőleges áll, akkor nem zavarják többé a rács részei a szemet s ekkor már csakugyan egyenesnek látjuk azt, ami egyenes.

A látvány, mikor a szalagot alant tartjuk, annyira meglepő, hogy magát a kísérlet rendezőjét is szinte zavarba ejtheti, aki pedig tudja, hogy a szalag egyenes. De ha vonalzóval vesz elő és az egyes részecskék mentében fekteti le, meggyőződik, hogy bizony azok teljesen egyenes vonalban folytatódhatnak, csak a szemünk nem akarja úgy látni, amint igazán vannak.

KATINKA VENDÉGEI.

— Beszélyke képekkel. —

ISSÉ fáradtan, kipirulva, de vidáman és elégedetten tipegett a kis Katinka hazafelé testvérnénikéje, a már tizenkét éves

Nellike oldalán.

— Jaj, de jól mulattunk, ismételte már vagy harmadszor. Olyan kedves ott minden a néniéknél!

— Kedvedre való volt a jó oszonna, ugy-e te kis torkos? szölt Nellike nevetve.

— Az is nagyon jó volt. De nem csak azért mondom ám, hanem mert olyan kellemesen játszottunk.

— Igen, Lórika igen kedves leány.

— Ó is az, de hát még az a két kicsike, Ninuska és Tinike! Azt hittem, nem is fogok tudni velök játszani, mert még olyan kicsinyek... ó, ugy-e, sokkal, sokkal kisebbek nálamnál?

— Bizony jóval. Te már egészen nagyocská vagy hozzájuk képest, ámbár Katinkám, te is még meglehetősen csöpp jószág vagy ám.

— Ó persze! Azt csak te mondogatod mindig, hogy magadat nagyobbítsd. De azért én is csak olyan szépen tudok ját-

szani, mint te, vagy Lórika. Ugy-e, majd megkérjük mamánkat, hogy most meg mi hívassuk meg egész délutánra Lórikát és azt a két kedves kicsikét, Ninuskát és Tinikét?

— Természetesen. Mamácska szívesen meg is fogja engedni, tudom.

— És mit gondolsz, mikorra? Talán jó volna már holnap.

— Majd meglátjuk. Olyan napot kell választanunk, amikor nekem és Lórikának nincsen sok leczkénk és nem kell dolgozatokat írunk.

Katinkának még nem voltak ilyen akadályai a játékban, mert ő még nem törte a fejét holmi nehéz tanulással. Ezért ő nyugtalanabb is volt és inkább ma mint holnap szeretne volna meghívni a kis vendégeket, különösen a két kicsikét. Lórika már úgy is inkább a Nellike játszótársa, ámbar mikor együtt vannak, akkor mind annyian kisebbek-nagyobbak együtt szoktak játszogatni és épp ez a kellemes.

A mamának csakugyan nem volt semmi kifogása, sőt igen szívesen belé egyezett, hogy Nellike és Katinka meghívják a kis vendégeket. Ki is tüzték a napját, meg is hívták Lórikát s két kicsi testvérkéjét. Katinka nagy örömmel készült a vendéglátásra. De hát mást határozott az iskolában a tanító kisasszony.

Az nap, melyen Katinka már szinte türelmetlenül várta délutánra a kedves Ninuskát és Tinikét, délből Nellike kedvetlenül tért haza az iskolából.

— El kell halasztanunk a délutáni mulatságot, mondá.

Katinka oly rémülettel bámult rá, mint ha föld-indulás, ég-szakadás fenyegette volna.

— Mi... micsoda? Elhalasztani? Az lehetetlen!

— Pedig mégis úgy van. Igen nagy és nehéz feladványt kaptunk s még ma délután el kell készülnünk vele. Össze is beszéltem Lórikával, hogy elmegyek hozzá és együtt fogunk dolgozni... bizony eltart estig is.

Nellike és Lórika egy osztályba jártak és gyakran tanultak, dolgoztak együtt. Katinka ezt nem bánta; de hogy efféle unalmas dolog

miatt az ő mulatsága elmaradjon, azt már nagyon is bánta. Nem is nyugodott bele, hanem így szólt:

— Te és Lórika tehettek, amit akartok, de én meg Ninuska és Tinike együtt fogunk játszani. Már meg vannak hívva, az oszonna is el van készítve... Ugy-e kedves mama, a kicsikék azért eljöhetnek hozzám?

— Eljönni éppen eljöhetnének, de talán nem lenne sok köszönet benne. Lórika

... HUZAKODNI KEZDTEK.

(Lásd a 446. lapon.)

nem jöhet velök, itt meg Nellike nem lehetne veletek.

— Ó, hát az nagy baj? Mintha én magam is nem tudnék nagyon jól eljárni velök. Olyan kedvesek!

— Jó, jó, de mégis csak jobb lesz megizenni, hogy máskor jöjjenek, amikor Lórikának és Nillikének is szabad idejük lesz.

Katinkának nagyon leest az álla és igen hosszú nyult a képecskéje. Közel járt hozzá, hogy elpityeredjen. Hogy is ne? mikor az ő délutánját megrontják! Mint ha bizony olyan nagy szüksége volna neki Nellikére és Lórikára, mikor azokkal a kedves kis játszó társaival együtt van!

— Lehetne ma csak kisebb ozsonna nekünk hármunknak... és máskor majd nagyobb multság, mondá duzzogva. Hanem persze... azt hiszik, Nellike nélkül sem történhetik. Pedig Ninuska és Tinike inkább is hozzám valók.

Addig-addig sóhajtozott, míg a mama végre is megszánta és így szólt:

— Jól van no, hát legyen nektek kicsinyeknek külön multságotok is! Nellikém, te ugyis elmegy Lórikákhoz, tehát kérd meg a nénit, hogy Ninuskát és Tinikét

küldje el, mert Katinka nagyon várja őket.

Igy hát minden jóra fordult. Sőt Katinka titokban még jobb szerette így, mint ha Nellike és Lórika is jelen volnának.

— Most én leszek a legnagyobb, legöregebb. Jaj de pompásan fogok eljátszogatni Ninuskával és Tinikével. Ugy szeretem őket!

... ELSZENDERÜLT. (Lásd a 447. lapon.)

Fogadta is őket meleg csókkal, öleléssel és bevezette a gyerek-szobába, hol már minden játék-szer ki volt rakva. Hozzá is fogtak mindjárt a játékhoz. Katinka volt természetesen a rendező.

— Legelőször a szép bábuval fogunk játszani. Itt a Vicza...

A következő pillanatban már nem az ő kezében volt a Vicza, mert Ninuska elkapta. Tinike is utána kapott, de Ninuska elfutott vele.

— Nekem köll! Add ide! sivalkodott Tinike.

— Nem adom... enyém a Vicza! felelé Ninuska.

— Majd nálam lesz a Vicza, szólt Katinka igen határozottan. Én fogom öltöztetni, ti meg segíteni fogtok.

Csakhogy Ninuska neki sem akarta odaadni. Katinka majdnem megboszankodott és keményen rájok kiáltott:

— De hát legyen eszetek... így nem játszhatunk szépen. Ide vele!

Az bizony kissé nagy kívánság volt, hogy Ninuskának és Tinikének sok eszök legyen. Nagyon piczike kis babák voltak még ők. S amint Katinka végre mégis elvette a bábút, Ninuska duzzogva elfordult és egy kereken járó báránykát kezdett huzogatni, mialatt Tinike a cziczát próbálta megfogni. Egyikök sem törődött Katinkával, aki lassanként unalmasnak kezdte találni, hogy egy maga bábuzgasson.

— Így nem ér semmit. Jertek, majd szembe-kötösdit játszunk. Én kiolvasom, kinek kötjük be először a szemét.

A sors Tinikére esett, de Tinike éppenséggel nem volt hajlandó bele nyugodni ebbe a sorsába, nem szeretett bekötött szemmel tapogatózni.

— Már pedig annak meg köll lenni, szólt Katinka parancsoló hangon.

De bizony Tinike megmutatta, hogy nem kell annak okvetlenül meglennie. Amint bekötötték a szemét, mindjárt le is tépte a kendőt. Így persze semmi sem lett a szembe-kötösdiből, mert Ninuska meg azt mondta, hogy ha Tinike nem vállalkozik rá, akkor ő sem.

— No, hát akkor én sem! szólt Katinka boszusan. Ha ilyen akaratosak vagytok, akkor nem fogunk boldogulni.

Ezt meglehetősen eltalálta s nem telt bele sok idő, már olyan formát kezdett gondolni, hogy talán csalódott is ezekben az aranyos kicsikékben: nem egészen olyan kedvesek azok, mint gondolta. De ozsonnájig mégis csak eltelt az idő, az ozsonna pedig rendben folyt, mert a Katinka mamája is ott volt. Ozsonna után vissza küldte őket a szobájokba játszani.

Ninuska egy szép képes-könyvet kutatótt fel s azzal akart mulatni. Tinikének is mindjárt kedve kerekedett rá s huzakodni kezdtek a könyvön. (Lásd a képet a 444. lapokon.)

— Nem adom!

— Akkor te engedd meg, Tinike, hogy előbb Ninka nézze.

— Nem, nem! Én akarom!

— De az a képeskönyv az enyém, hát annak kell történni, amit én akarok! szólt Katinka hevesen. Adjátok ide, most már egyik sem fogja nézni!

Erre a fenyegetésre a két kicsike rögtön össze békült egymás közt, de Katinka ellen. Nem adják biz' ők a könyvet. Most náluk van, most az övék. De már ezt Katinka nem tűrhette.

— Majd meglátom, nem adjátok-e?

Ő volt az erősebb, hát persze el bírta venni tőlük. Erre aztán Ninuska jobbra, Tinike balra szaladt nagy pityeregre, Katinka pedig ott állt közepén és boszusan mondá:

— Ti igazán kiállhatatlanok vagytok! Inkább el se jöttetek volna... egész délután csak boszankodom.

A két kicsike ezt a szemrehányást egy csöppet sem vette a lelkére, hanem, mint rendesen, mikor valami bajuk volt: a mamájuk után kezdtek sirdogálni.

— Ugyan ne pityeregjete! A mamátok nincs itt! förmedt rájuk Katinka.

Erre aztán megtette a két kicsike azt, hogy nem pityergett többé, hanem — bögött.

— No hiszen, ez gyönyörű mulatság veletek! Ha ordítani akartok, hát bánom is én, ordítsatok.

Ott hagyta őket, a másik szobába ment és magára zárta az ajtót.

Ekkép megszabadult attól, hogy kedves játszótársai sirását hallja és lássa; de azt nem igen tudta, hogy most már mitevő legyen? A mamához nem akart menni, mert ha a mamát kéri meg, hogy csináljon rendet, nagyon csufot vall. Legjobb lesz, ha vár kissé, míg az a két kis makranczos bele un a sirásba. Akkor talán majd újra próbálhat velök valami játékot.

Leült tehát a pamlagra és várt, gondolkozott, boszankodott. Nem ilyennek képzelte ő ezt a mai délutánt.

— Még csak ki sem mehetek... mert ha meglátnak, mindjárt tudakolni fogják, mért hagytam magukra vendégeimet... Bár csak itt se volnának! Ki hitte volna, hogy olyan kiállhatatlanok!... Nem lehet velök semmiféle játékba fogni... inkább feléjük sem nézek többé... menjenek haza, nekem bizony nem köllenek! Most itt unatkozhatom miattuk!

Addig-addig unatkozott, míg lassanként elnyomta az álom s szépecskén elszenderült ott a pamlagon. (Lásd a képet a 445. lapon.) Jó ideig szunyókálhatott, mert majdnem esteledett, mikor arra rezgett föl, hogy Nellike nevetve szólítja meg:

— Katinka, hát te itt alszol? Ilyen vigan vagytok a vendégeiddel? Ninuska és Tinike a másik szobában aludtak, de kisirt szemekkel, te meg itt külön szunyókálsz? Ugy látom, nem igen jól mulattatok.

— Ó, hagyd el! Az a Ninuska és Tinike olyan kiállhatatlan!

— Ugyan mit beszélsz! Nagyon kedves két kicsike az. Magad is úgy találtad, azért vágyódtál utánok.

— Igen, multkor azt hittem. De most már jobban tudom. Csalódtam bennök.

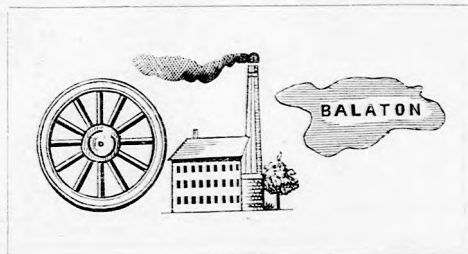
— No no, lássuk csak előbb, hogy is volt a dolog?

Katinka elpanaszolta sok boszuságát, de Nellike mosolyogva felelé:

— Ebből nem az tűnik ki, Katinkám, hogy a két kicsike már nem olyan, mint a minap volt, hanem csak az, hogy te nem tudtál velök játszani. Lásd, nagyon kaptál rajta, hogy én és Lórika ne legyünk itt; pedig tudod-e, hogy minap mért tölt el velök oly kellemesen az idő? Azért, mert mi is ott voltunk. A nagyobboknak kell okosan, türelmesen, jó kedvvel úgy intézni a játékot, hogy a kisebbeknek kedvét ne szegje; akkor minden jól megy. Te azonban mint legnagyobb, uralkodni akartál, türelmetlen voltál, nem bírtad őket vezetni. De azért ám hidd, hogy nélkülünk jobban boldogulsz.

— Nem, nem hiszem, Nellikém! Nagyon rossz délutánom volt. Ezen túl inkább hallgatok rád, hogysem még többször is így járjak!

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott, kapja jutalom-nyereményül a következő díszes munkát:

„Ifjusági emléklapok.“

Gyűjtötte Füßy Tamás. Színes táblába kötve. A könyvnek tartalma elbeszélések és költemények.

ÜNNEPEK UTÁN.

ÉBREN — mint ha álmodoztam volna.
 Álmaimban — imetten vagyok.
 A karácsonyfának arany fénye
 Hányt szemem előtt is felragyog.

Harang zúgott, csöngetyü csilingelt —
 S álmaimban újra zengenek.
 Mennyszággal a föld összeolvadt,
 Angyallá váltak a gyermekek.

Mosolyogva egy ismert, szelíd arcz
 Hajlik most jószágosan fölém.
 Angyal az? ... Vagy te vagy, kis anyács-
 kám? ...

Te vagy drága, szeretett szülém?

Hallom hangod ... s fölrezenek
 rája.

Megértettem hívó szavadat:
 »Gyorsan, gyorsan!.. Már Idácska
 fenn van ...
 Asztalkádon vár a feladat!«

S egymás mellett ismét ottan
 ülünk,
 Leczke-óránk újból megeredt.
 Boldog öröm után, a munkára
 Hajt a hála és a szeretet.

AZ OLVASHATÓ ABLAK.

— Tréfa-írás. —

EGÉSZEN bele volt merülve Jenő a dolgába, mikor Kálmán toppant be. Kedves pajtása volt a mindég vidám kópé Kálmán, de most az ő kedvéért sem hagyta abba a munkát.

— Ugyan mit dolgozol olyan roppant buzgóan? kérdé Kálmán. Ahá, megint a gyorsírással próbálkozol?

— Igenis, azzal. Te is jól tennéd, ha megtanulnád.

— Meglehet, hogy rá gondolom magam. Egyébiránt én most is gyorsabban tudok írni, mint te a te gyorsírási ákombákomaiddal.

— Mese-beszéd! Az már nem lehet.

— Próbáld meg. No, fogjunk hozzá. Lássuk, ki ír le több betűt ugyanannyi idő alatt.

— Jól van, lássuk!

Hozzá készültek s adott jelre hozzáfak. Alig telt bele két három másod-percz, már Kálmán felmutatta a maga művét.

— Megvan. Ime! Hát te mennyit irtál le?

— Nicsoda? Mi ez? kérdé Jenő. Hiszen ez nem írás. Hanem valami ablak forma rajz.

— Ó, persze! Ez csupa betű, körülbelől az egész abéczé, csak hogy a betűk nem igen tökéletesen szabatos formájúak. Hanem azért rájuk lehet ismerni. Ilyen gyors munkánál nem kívánhatsz többet.

Jenő még egy kicsit hitetlenkedett, de Kálmán azután bizonyította, hogy az az ablak nem ablak hanem az abéczé.

Keressétek meg, melyek és milyenek voltak a Kálmán betűi. Jegyezzétek föl pontosan, mindegyiket a maga formája szerint.

Igy majd meglátom, ki olvasta el figyelmesen az — ablakot.

CZIRMOSKA NEM AKAR ISKOLÁBA MENNI.

— A »Kis Lap« 27-dik színes műmelléklete. —

NYEFEG-nyafog a Czirmoska, sír rá, kapálózik: mert borzasztó, szörnyües, ami vele most történik! Viszik erővel oda, ahova semmikép sincs kedve menni — iskolába.

— Jőjj Czirmoska, szólt a testvére; már ideje, hogy induljunk. Ha elkészünk, megbüntetnek, nem kapunk ebédet.

— Menj csak magad, én nem megyek, felelt duzzogva Czirmoska. Voltam ott tegnap, elég volt az nekem, nem megyek én oda többé.

— Dehogyan jössz! Mama mondta, legyen rá gondom, hogy el ne maradj. Hát csak induljunk.

— Nem, nem megyek! Ott mindig csöndesen kell ülni, nem lehet cziczázni, nem szabad sem aludni, sem ugrálni, és ha megéhezem, nem adnak enni. Hát mire jó az, hogy ott üljek?

— Majd megtudod, ha néhányszor ott voltál No, jőjj szépen! Nézd, amott jön Kormoska, hátrább meg Hamvaska és Pirike. Azok mit szólnak majd, ha látják, nem akarsz oda jönni, a hova ők oly örömet járnak.

— Bánom is én, akármit mondanak. Én nem megyek, nem, nem!

Megkötötte magát és a testvére erővel is alig birta odább vonszolni. Addig huza-kodtak, míg végre is előjött az öreg cziczamama.

— Czirmoska! Már jó ideje hallgatom a makranczoskodásodat. Most én kérdelek: mégy-e szép szerivel vagy sem?

— Nem, azért sem!

— Jól van, tehát maradj.

Megörült Czirmoska. De öröme nem tartott sokáig. Becsukták a sötét kis kamrába. Ott sem lehet cziczázni, ugrálni; enni sem adott senki, pedig már dél is elmúlt.

— Ó, akkor még talán jobb az iskolában, ott legalább sok jó pajtás közt vagyok! sohajtá busan.

Másnap már nem ellenkezett. Busan ugyan, de elballagott az iskolába.

Nem tölt bele sok idő, már nógatni sem köllött; sietett Czirmoska maga is. Mert volt ám neki esze, hamar kitalálta, mire jó az iskola. Annyi szépet, érdekeset tanult, hogy szinte sajnálta azokat a kis cziczákat, akik egy vagy más okból nem jártak iskolába.

— Szegények, milyen tudatlanok! Bizony szinte azt hiszem, hogy a tanulás nagyobb gyönyörűség a játéknál, cziczázásnál, mert a játék öröme elmulik; de amit tudunk, az folyton folyvást gyönyörűségünkre szolgál. Jaj de oktondi is voltam, mikor nem akartam iskolába menni!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLV. köt. 25-dik számában közölt néma koczka-rejtvény megfejtése:

BUZA, DUNA, ERDŐ, ANNA, PART, GEBE, REST, KERT = BUDAPEST.

Helyesen fejtették meg: Josipovich Kálmán, Kund Margit, Zwibach Ernő, Schwarz Bandi, Scheinberger Gyuri, Lipták Irénke, Szabó János, Kramer Margit, Brozik Fella (?) Engelmann Jenő, Futtaky Ibolya, König Dénes, Klein Ignác (?) és Árpád (?) Neveteket egészen irjátok ki, más-kép jövőre nem közölhetem. *F. b.*) Berger Lujza, Kerdl Dezső és Ernő, Mäder testvérek, Lázár Piroska, Haidekker Katicza, Sántha Irénke (saját-kezü írást kívánok. *F. b.*), Éjszaky Előd, Sibilla Jenő, Mohilla testvérek, Brestyánszky Miczike és Lajos, Velencei Tiborka, Terényi Péter és Árszi (?) Tobisch Ili, Schwarz Magda és Béla, Heinrich Margit, Wágner Évi, Patterson Margit és Orsolya, Hochmann Erzsike, Horvath Irma, Bügler Paula, Kohn Adolf, Fleischacker Szidi, Gyömörey Etelka és Imre, Malatinszky Zoltán, Wagner Imre, Bauer Ferencz, Neu testvérek (sajátkezü írást kívánok. *F. b.*), Kristóffy Erzsike, Klein Sándor és Jenő, Lenck Rikárd, Engelmann Olga és Irén, Hollaki Leo, Kovács Kálmán, Moesz Izabella és Ilonka, Kabay Tani (?), Béla és Kálmán (Tani, Jani, vagy Fanni-e a neved? *F. b.*), Schwartz Sándor, Barra Olga, Bachmann Sándor, Gyurkovich Bódi, Makó Andor, Patai Mariska és Rózsika, Klein József, Höflich Alfréd, Pfeiffer Verona és Juliska, Körfy Imre, Reich Rezi és Ármán, Jánossy Gyula, Lippman Leo, Molnár Emil, Weinberger György (a te írásod? *F. b.*) Erdős József, Molnár Ilona, Polák Károly, Strasser Pál, Korbay Gizella, Blau

Alice, Marczali Bözse, Heksch Ilona, Melkovics Rudolf, Imrédy Kálmán és Károly, Czettel Aranka és Ilonka, Epstein Ármán és Zoltán, Habercfeld Margit, Roth Pista, Braun Emil, Michalik Ilonka, Krausz Gizella, Poór Elza, Kölber Annika (saját írásodat kívánám látni. *F. b.*), Lővy Jolán, Rodakowska Alma, Réta Vilma és Miczi, Gyémánt Ilona, Ungár Béla, Zavodszky Ilka (a bátorkezi izr. iskola nevében), Zakár Margit és Lajoska, Kabdebo Margit, Bokrossy testvérek, Rosner Riza, Dalmann Ernő, Zinsenheim Ilona és Ella, Somogyi Tónicza, Szögyény Gábor, Grün testvérek, Katona Anikó, Némegy Ella, Szentpéteri Gyula, Grünbaum testvérek, Oláh Ilonka és Zoltán, Klein Pali, Riesz Kornél, Nagy Katinka és Erzsike, Klimm Irma, Bergl Gyuri és Pista, Schmidt László, Stahl Juliska.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Hollaki Leo. Déván*, kinek a jutalomkönyvet (»A kis lepkegyűjtő«, írta *Emich Gusztáv* 17 színezett képpel) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLV. köt. 24-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Melkovics Rudolf, Szlatsy (?) Bandi, Korbai Gizella, ifj. Kertész Kálmán, Nagy Katinka és Erzsike.

Előfizetési felhívás

a

KISLAP

1894-dik évi folyamára.

(A »KIS LAP« XLVI. kötetére.)

HUZEL a számmal befejeztük a »KIS LAP« XLV. kötetét s a jövő számmal megindul a »KIS LAP« újabb, immár XLVI. kötete.

Valamint a lefolyt közel negyedszázad alatt változatlanul és lankadatlanul törekedett Forgó bácsi arra, hogy a »KIS LAP« a magyar gyermekvilág legkedvesebb, nélkülözhetetlen barátja, oktatója, szórakoztatója legyen: úgy törekszik most is, a kiadó tulajdonos-társaság áldozatkész-ségétől támogatva, arra, hogy a »KIS LAP« ne csak megmaradjon eddigi

magas színvonalán, hanem folyton haladjon és tökélesüljön. E mellett pedig megmarad a »KIS LAP« jövőre is a legolcsóbb magyar gyermekújságnak, melyet a szerényebb sorsú szülők is könnyen megszerezhetnek gyermekeik számára.

Az új kötet tartalma gondosan van előkészítve, mind érdekes szöveg, mind művészi rajzok tekintetében. Az első számban

Rosszsont Ferke kalandjai
cizimmel indul meg mulattató elbeszélés, melyet több eredeti rajz fog kísérni; ezt követi

A doktor ur növendékei
című hosszabb elbeszélés, szintén több művészi rajzzal. Kisebb elbeszélések, mesék, ismeret-terjesztő cikkek stb. nagy számmal várják a közlést, számos rajz kíséretében.

A rejtvények kapcsán hetenként történő jutalom-kisorsolás mellett az új kötet folyamán is lesz

nagy pályázat

melyben a »KIS LAP« előfizetői foghatnak az értékes pálya-dijakért műveikkel versenyezni. S minden két hétben lesz jövőre is színes műnelliélet, méltó folytatásul az eddigi, oly nagy tetszést nyert sorozatnak.

Kis hivatásokat, a régieket úgy mint a most belépő újakat, szívből köszönti

Forgó bácsi.

Kérjük a »KIS LAP« t. előfizetőit megrendelések mielőbbi beküldésére, hogy a lap pontos szétküldése fenn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre . . . . . 1 frt.

Félévre . . . . . 2 frt.

Egész évre . . . . . 4 frt.

Az előfizetési pénzek, melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postautalványok használata, a »Kis Lap« kiadóhivatalához, (Budapest, IV. Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mint minden évben, ha a szent Karácson és Újév ünnepei földerülnek az emberi szívek örömeire: ez által is annyian emlékeztek meg rólam jó kívánságaitokkal, hogy bizony képtelen vagyok — amint pedig szeretném — külön-külön köszönő sorokban viszonzni hűségtek s ragaszkodástok nyilvánításait. Nem tehetek egyebet, mint hogy lélekben mindnyájatokat hála- és szerető keblemre ölellek. Boldog ünnepeket!

*

Günther Ilona és Mariska. A versnél nem az határoz: elsőnek irták-e, hanem az: jó-e? A tied pedig, Ilonkám, még nagyon kezdetleges. Azért lehet ám, hogy idősként jártával jobb is telik tőled. Azt azután örömet fogom közre adni. Rózsikára a ti mamátok méltán mutatott rá, mint követésre méltó példára. — **König Dénes.** Nyilván azért nem jelent meg a neved, mert a levelkéd poczár volt, mint akár a mostani. Az íyet pedig elvből nem veszem figyelembe. De ha ez a vád nem érhet a multért, nyilván elveszett a leveled, mint annyi más ezen a mi áldott m. kir. postánkon. Első leveledet nem kaptam, máskülönben a te neved is ott lett volna a megfektők soraiban. — **Roth testv.** Ha el vannak fogadva, meg is jelennek. Csak sorukat várják, mert vannak ám, amelyek évek óta lesik, hogy világgá derüljenek. — **Ifj. Bolyó Károly.** Azóta a szökő-kut medencéjében nyilván meg is fagyott már a víz s eshetik rajta vig iringálás. Jó szívedből fakadt kívánságaidat viszonozom. Ha egyáltalán haragudni volna szokásom, azért tudnék haragudni, ha bármelyőtök azért mulasztaná el tanuló leckeit, hogy nekem írjon. — **Katzburg Gusztáv.** Bármely fővárosi könyvtárhoz fordulsz, az kérdésednek s kérdésednek jobban fog megfelelni, mint birnám én,

aki azokat a gyűjteményeket nem is ismerem. — **Frankl Paula.** A rejtvény jó, de az a név nem világhírű, tudtommal országos hírű sem; mert csak az ilyeneket szokták rejtvénybe foglalni. A 2-at nem értem, mivel a megfejtés hiányzik mellette. — **Pillich Mariska.** A leveleden olvashatatlan a pósta-bélyeg (ez a m. kir. különlegesség), a soraid keltének helyét pedig meg nem irtad (magyar kislányi különlegesség) s így a sok ezer név közt hogy tudja már most a kiadó-hivatal, miképen segítsen a bajról? — **Lázár Aurél.** Azt, hogy nyertes lettél, ne tudd be az én jószágomnak, hanem ezzel csak gyanút háritanál rám. Neked nem én kedveztem, mert köztetek nem tesztek különbséget, mivel egyformán szeretlek; de kedvezett a véletlen szerencse. Derék fiú vagy, helyesen feleltél meg latin kérdéseimre. A versikédről már nem írhatok ilyen elismerőn. De hát nem is a te korodhoz való még az A sok millió érett és sok százezer művelt ember közt is nagyon kevés a jó verselő. Ha van benned igazi költői erő, annak idején majd kipattan belőled. — **Födemesi.** Az ottai tréfa képpel fog megjelenni, ha a művecske forrását megnevezi. — **Szlatsy (?) Bandi.** A levelekéd igazán kedves. Annak a rettenetes miniszter bácsinak tán csak lesz belátása s megengedi, hogy apa a szénájának fölőslégét eladhassa. Ha valamiképp elmaradnának a számok, csak fordulj bizalommal a kiadó-hivatalhoz. Az majd elintézi kívánságod szerint. — **Zinsenheim testv.** Micsoda kérdés az: hogy ti mikor nyertek már? Csak nem hiszitek, hogy igazgatom a szerencse kerekét? Ha tekintetbe veszitek, hogy a sok ezer közül mindig csak *egy* lehet a nyertes, bele fogtok nyugodni abba az elégtételbe, hogy nektek is sikerült a megfejtés. — **Olah Ilonka és Zoltán.** Az volt aztán a karácsonfia! A legjobb ízű, amit az ember, főképen a nagyvárosi, kívánhat, aki a maguk valóságos zamatosságában ritkán élvezheti azokat a kedves jókat, melyek a kolbászbokron s a hurka-fán teremnek. Nagyon, nagyon köszönöm a küldeményt, melynek igazi savátborsát, ízét-zamatját megadta hozzám való ragaszkodástok. Azzal a pohár borocskával, mellyel a pompás falatokat leöblögettem, ráköszöntöttem a küldőkre. — **Imrédy Kálmán és Károly.** Úgyesen van össze állítva, csak hogy, mihelyt ki van találva annak első három szótágja, a többi csak úgy pörög utána, mert a *Szózat*, mely képrejtvénytek foglalata, a legismertebb költemények egyike. Mással próbálkozzatok meg. Azt hiszem sikerülni fog. — **Molnár Emil.** Örvendeztess meg annak hírével, hogy már teljesen föllábadtál. — **Lányi Tódor.** Persze, ha ott volna a megfejtés, gyorsabban is rájönnél a titokra. De hát azért rejtvény, hogy legyen rejtvény. — **Grandjean Emil.** Kinek is az írása az a másik? A figyelemzetése helyes. Különbem nekem egy szíves köszöntés kedvesebb ám, mint az a gyermekhez nem is illő, rideg »alázatos szolgálja«. Akár

frakkosan látnék kis fiút, vagy hirczos ruhában kis leánykát. Meg aztán abban a korban vagy te, amidőn tényleg sem lehetnél senkinek a szolgálatára. — **Marczali Bözse.** Csak hogy eltaláltam a guzstusodat. Reménylem, a következő még inkább fog érdekelni. — **Roth Vilmos.** A 2-ik számút besoroztam. — **Futtaky Ibolya.** Igen ügyes. Csak annyit változtattam rajta, hogy az utba igazító sorokat versbe szedtem. Meg fog jelenni. — **Lázár Piroska.** A »Kis Lap« mindenik számának az alján olvasható, hogy az, akár Budapestre akár a vidékre, negyed-évenként csak *egy forint*. *Senkinek sincs jogában* többet kérni érte. — **Odescalchi Gyalma.** Bátran küldhetsz. Ha beválik, szívesen közlöm. — **Szilasi Emilia.** Fura kis rejtvény. Tesztet kísérletet, de nem igen hiszem, hogy sokan rátaláljanak a megoldására. Hát az a »*talán*« szó mit jelent? — **Kelemen Irma.** Van nekem egy kis leányom, annak van egy kis ciz-czaja. Hogy meglátta rejtvényedet, azon-mód ki is találta. — **Volarich Iduska és Imke.** Jól tudom én azt, mennyi sok érdekest és épületest láthatnék én ottan tinálatok. S ha az enyhébb évszakban, mikor virágozik fa és bokor, arra felé viszen utam, egy kis fordulóra bizony beugrom hozzátok, hova oly kedvesen meghívtok, mert bizony már magam is régóta vágyom a ti kicsi bár, de világhírű falutokat látni. A »Rózával« pedig, akit karácsonyi vendégül küldöttem hozzátok, mulassatok jól. — **P. I.** Nem igen való gyermek-ujságba. — **Riesz Kornél.** Szívesen közlöm, ha annak a rejtvénynek nem az én nevem volna a tárgya. — **Cséri Ilonka és Stefike.** Forró köszönetet a meleg, igaz vonzalomról tanuskodó nyilatkozatért. — **Ifj. Kertész Kálmán.** Olvasd el csak fiaeskám, mit üzenek a Zinsenheim testvéreknek. Az neked is szól. Hogy szeretettel fogadlak, arról biztos lehetsz. — **Klimm Imre.** A megfejtési határidő két hét. Köszöntelek új hiveim sorában. — **Kulin Imke.** Derekasán fíradoztál, köszönöm. A többit, ha csak lehetséges, kedvedre fogja elintézni a kiadó-hivatal. — **Simó Tivadar.** Csak nem hiszed tán komolyan, hogy az, amit küldtél, vigjárték? — **Braun Emil.** Csak nem hiszed tán komolyan, hogy az, amit küldtél, vers? — **Farkas Imre.** Legalább valami jobbat küldtél volna. A réginek legnagyobb hibája, hogy rövid a lélekzete, szinte csonka.

ROVÁS.

Sz. J. s Gy. I. és E. megfejtéseit, a levelek gondatlan külseje miatt, nem veszem tekintetbe.
F. b.

JÓ SZIV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: König György, Csiky Ódön, Wlassich Tibor, Fischer Lajos 3 frtot.